

заше хората съ ума си, толкось по вече
 ги желаше и оплакваше неговото добро
 и милостиво сърце. Като са упражня-
 ваше ката день въ таквись размишленїа,
 помисли еднаждз, защо не е създала про-
 мисальта Божїа хората безз сака злоба
 и лѣкакство? Вървами че Богъ е всемо-
 гѣщъ: рече въ себе-си: прочее не можаше
 ли той да направи да ни съ хората
 лѣкаки, и да не можатъ никаква злоба
 и неправда нито да помислатъ, нито да
 сторатъ? да съ прости и незлобиви, ка-
 то рѣлажи и овчици? и да нема поме-
 ждѣ имъ никаква вражда и непрїятел-
 ството? Прочее ако е можалъ Господь
 да стори тока, а не е щалъ, то показка
 чи е сѣрдитъ; ако ли е щалъ, а не мо-
 жилъ, то са показка като слабость и не-
 моцрь. А да са предполага за Бога или
 едното, или другото несѣвършенство, то
 значи тогись, като да мисли челкъ, чи
 го нема (Бога). И колкото са той по-
 вече предаваше на тїа мислове, толкось
 по вече са недоумяваше, заплиташе са,